№ 15. КИЇВ, СЕРПЕНЬ 1949 р. РІК ВИДАННЯ IX ЦІНА 1 КРБ.

ПЕРЕЦЬ

ПІЗНЯ ПТАШКА

— Хто останній на здачу? Я за вами?
— А навіщо ж іти за останніми?
Краще йдіть за першими.

Мал. ГРІ-гор'єва

ПО ГОРОДУ Й ГОЛОВУ ЗНАТИ

Мал. В. СЛИЩЕНКА

— Працюєш ти, друже, як наш жаткар: на кожному повороті гриву залишаєш...

Здоровенькі були!

ЛИСТ ГОЛОВІ ВИКОНКОМУ ЗІНЬКІВСЬКОЇ РАЙРАДИ ДЕПУТАТІВ ТРУДЯЩИХ, ПОЛТАВСЬКОЇ ОБЛАСТІ, ТОВ. ГЕРАСИМОВУ.

Гарячий перчанський привіт Вам і найкращі побажання, вельмишановний Петре Васильовичу!

Дійшли до нас чутки, що Ви занепали духом, погано спите, втратили апетит і почали худнути. Всі Ваші близькі і знайомі розводять руками: — Що воно за причина? — дивуються. — Був веселий, бадьорий Герасимов і раптом — як корова язиком злизала — не стало веселого, бадьорого Герасимова. То, бувало, сидить в райвиконкомі, прямо, картина, а не людина. Глянеш на нього, і душа радується, Оптиміст, жартівник! Сонячний промінь! Йде вулицею — теж очей не відірвеш. Здається, ось-ось ушкварить:

«Дам лиха закаблукам,
Закаблукам лиха дам,
Дістанеться й передам».

А тепер — ходяча печаль і тоска...

Кажуть, що причиною всьому є таємниця, якої Ви ніяк не можете збагнути: доберуться до порушників Статуту сільськогосподарської артілі, до хапуг всяких калібрів і рангів, що почувають себе у звіреному Вам районі, як у боженьки за пазухою, чи не доберуться. Ви прекрасно розумієте, якщо доберуться — бути великому скандалу. Дістанеться хапугам й Вам перепаде на горіхи.

Ще б пак! Хто ж, як не ви, дорогий Петре Васильовичу, дивитесь на колгоспи району, як на бездонну бочку, з якої можна брати, що заманеться і кому заманеться?

Хто ж, як не Ви, як не Ваша високопоставлена персона, дорогий Петре Васильовичу, санкціонує, не моргнувши оком, розтягання корів, овець, свиней, телят, поросят та іншої живності з колгоспних ферм? За чию ж, як не за Вашою відповідальною спиною ховаються порушники Статуту сільськогосподарської артілі?

Неможливо в коротенькому листі повідати про всі Ваші «благодіяння». З Вашого дозволу ми зупинимось лише на одному.

Живе собі і керує в селі Вірках товариш Шум Степан Микитович. Шум за посадою — голова сільради, а по вдачі — мислитель. Любить він думати, аналізувати, узагальнювати. Й от одного прекрасного дня, після довгих і глибоких міркувань, аналізів і узагальнень, прийшов Шум до висновку, що він, Степан Микитович, голова вищезгаданої сільради, не може керувати без сала. А прийшовши до такого глибокого висновку, Шум тихо, без шуму облюбував собі на свинофермі артілі «Соціалістичний шлях» елітну свинку й перегнав її до себе в хлів.

Але ніщо не стоїть на місці. Не стоїть на місці і неспокійна Шумова мисль. В грудні 1948 року Степан Микитович прийшов до нового висновку, — що без молока теж не може бути повноцінного, оперативного керівника. Ця ідея так захопила Шума, що він галопом помчав на колгоспну ферму й взяв собі найкращу корову, не заплативши за неї і шеляга.

Обурені колгоспники написали скаргу в райвиконком, але Ви наказали залишити Шума в спокої й узаконити його незаконні дії постановою загальних зборів колгоспників. Провести цю операцію Ви доручили своєму посланцеві Патенку, й він провів її блискуче. Патенко сам скликав «загальні» збори (до речі, на них було 10 чоловік), сам головував на цих зборах і сам вніс до протоколу і затвердив підняттям своєї руки рятівний запис, що колгоспники, мовляв, з дорогою душею відпускають у вічне користування Шума артільну корову. А коли вродиться в неї телятко, то хай Шум буде ласкавим і віддасть його на ферму.

Про свинку в протоколі нічого не сказано, наче її й не було на світі, між тим, свинка стала вже солідною льохою і от-от порадує Шума дюжиною поросят.

А чим же Вас порадувати, благодійнику Петре Васильовичу? Допомогти збагнути таємницю і таким чином вкоротити Ваші муки й терзання? Ми готові на все, аби тільки повернути вам апетит і добрий гумор. Будь ласка, слухайте: доберуться, слово честі, доберуться!

Повірте, що любителям розтягати громадське добро, як і їх покровителям, у нас пам'ятників не ставлять і чоло лавровими вінками не увінчують. З ними поводяться далеко прозаїчніше. Докладніше про це читайте у відомих Вам постановах з цього приводу.

А поки що бувайте здорові. Ще раз вітаємо від щирого серця.

Від Вашого ПЕРЦЯ.

ЩО НАПИСАНО ПЕРОМ...

Цукерки, що їх виробляє Мензька артіль ім. II п'ятирічки (Чернігівщина), тверді, мов камінь, і не мають ніякого смаку.

Мал. С. САМУМА.

— А чим ви доведете, що це цукерки?
— Так написано ж!

Нотатки нашого ОГЛЯДАЧА

Міністр юстиції Франції звернувся з обіжним листом до начальників тюрем. У листі міністр інструктує тюремщиків, як вербувати ув'язнених у військові колоніальні частини.

У французького міністра справді похвальний намір—перетворити карних злочинців на злочинців воєнних. На свій зразок!

●

Виступаючи на конференції благочестивого масонського ордену «Шрайнерс», містер Трумен заявив: «Наша країна хоче виконати завдання керівництва світом... Сьогодні великою метою людства є створення світового порядку».

Ви не оригінальні, містер президент! Ці «благочестиві» наміри є американським виданням гітлерівського «нового порядку».

●

Містер Черчілль вніс 25 фунтів стерлінгів у «фонд захисту» військового злочинця — гітлерівського фельдмаршала Манштейна.

Що можна сказати про цього новоявленого «гуманіста»? Хіба що повторити стару українську приказку: «На всяку гадину є своя рогатина»!

У ВІЛЬНИХ ШТАТАХ

Мал. ВЕ-ША

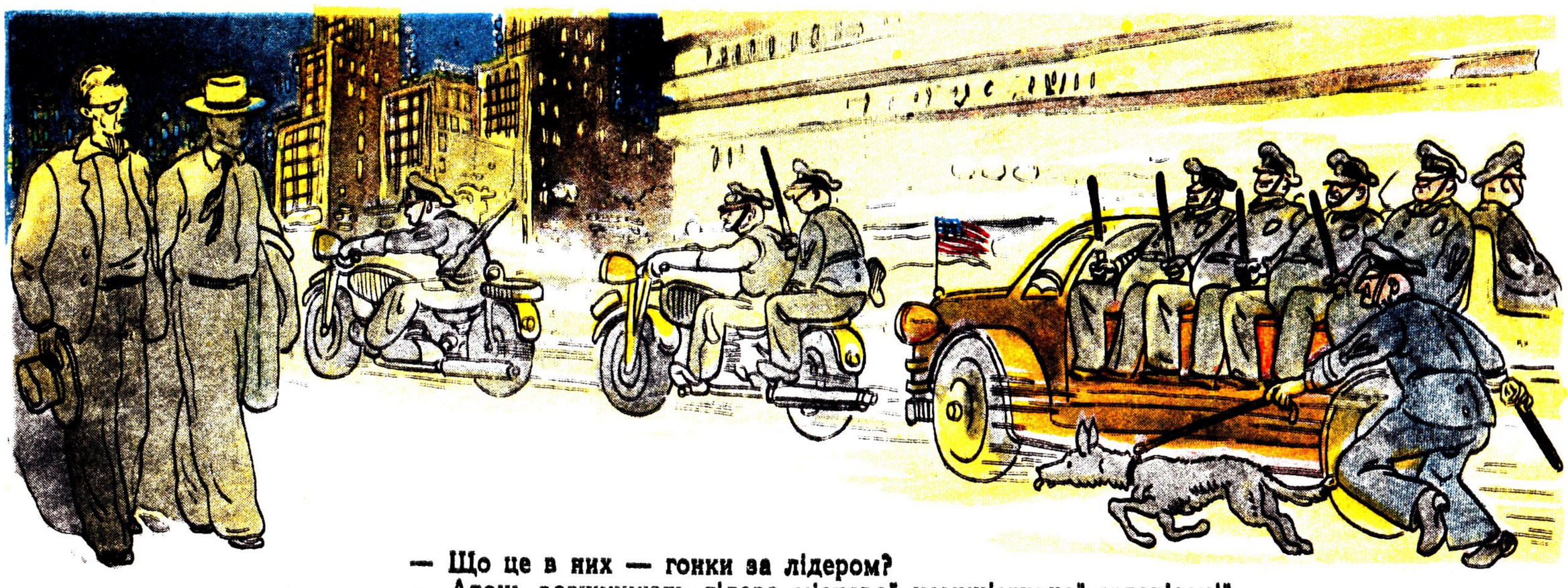

— Що це в них — гонки за лідером?
— Атож, розшукують лідера місцевої комуністичної організації.

ПРО КУЛЬТУРУ І НАВПАКИ

У СУМСЬКІЙ області є М.-Ворожбянська МТС, де працюють агрономи тт. Скрипченко, Борисенко, Санжаревський та інші...

Є у Сумській області і Низівська МТС з агрономами тт. Ратич, Ніженцевою, Островським і старшим агрономом т. Пташниченком.

По сусідському з цими МТС є цукрокомбінати Правдинський і Низівський.

У цукрокомбінатах працюють агрономи тт. Тельмач, Гладинцева, Мащенко, Сенченко та інші.

Кожний із агрономів обслуговує певну ділянку в 5—8—10 колгоспів на відстані до десяти й більше кілометрів один від одного.

Уряд ухвалив постанову про те, щоб агрономам давали засоби пересування, щоб агроном не гаяв 70 процентів свого часу на те, щоб дістатися до колгоспу...

Як говорити по-простому, треба, щоб агроном не ходив, а їздив...

На території М.-Ворожбянської й Низівської МТС та Правдинського й Низівського цукрокомбінатів агрономи не їздять, а ходять.

Чому вони ходять?

Ви гадаєте, що вони ходять через те, що люблять цей вид спорту? Що вони тренуються на рекордсменів пішоходів чи на марафонських бігунів?

Ні!

Вони ходять через те, що керівництво МТС і цукрокомбінатів не дає їм отих самих засобів пересування.

Що таке засоби пересування?

Засіб пересування — це такий агрегат: спереду — кінь (може бути й кобила), іззаду — бідарка, а посередині — агроном.

Через кілька часу засіб пересування зміниться і матиме такий вигляд: спереду й ззаду автомашина, а всередині — агроном.

Ну, а поки що агрономи ходять пішки, а їздять керівники МТС і цукрокомбінатів...

Ми не проти того, що керівники їздять, а не ходять, але ми водночас за те, щоб керівники, їздивши, виконували урядові постанови.

Ми не припускаємо, щоб ті керівники не знали, що від того, що агрономи ходять, а не їздять, зменшуються врожаї і зернових, і технічних культур, а керівники МТС і цукрокомбінатів для того й живуть на світі, щоб урожаї не зменшувати, а збільшувати.

Хотілося б нагадати декому думку одної мудрої людини.

Мудра та людина говорила так:

Коли ви бачите поля якої-небудь МТС чи радгоспу, і хай ті поля будуть прекрасно оброблені, і хай у тих МТС і радгоспах і в дворах, і за дворами буде порядок, але коли МТС'івські чи радгоспівські агрономи ходять пішки, коли для агрономів не створено нормальних умов для роботи, — скільки б не галасували керівники про те, що вони хазяйнують культурно, ніхто їм не повірить.

У культурного керівника агроном не бігатиме з торбинкою за плечима од артілі до артілі, засапавшись...

У культурного керівника для агронома буде створено такі умови для роботи, щоб його робота була найпродуктивніша і щоб агроном мав, як йому й належить, високий авторитет у колгоспників.

Такі керівники єсть?

Єсть! І їх більшість!

На жаль, є і такі керівники, як і у М.-Ворожбянській та Низівській МТС, на Низівському і Правдинському цукрокомбінатах.

На щастя, їх меншість!

Остап ВИШНЯ.

ЛИПОВІ ДРУЗІ «ЗЕЛЕНОГО ДРУГА»

У Ворошиловградській області багато пишуть і говорять про догляд за лісонасадженнями, а тимчасом бур'яни глушать молоді дерева.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА.

1. Місце, де ворошиловградських друзів «зеленого друга» видно, як на долоні.

2. ...І місце, де їх **майже не** видно.

НІКОЛИ НЕ „ПОВЕСЕТЬСЯ"...

Лежить перед нами «Выписка из протокола заседание педсовета от 27. 04. 49» Ісаївського с.-г. технікуму (А.-Іванівський район, на Одещині).

В тій «виписці» говориться про те, що всі учні, які вчаться погано, мають погані оцінки і т. д.

Але як ту «виписку» написано?!

1. «Педсовет отмечает, что акадеуспеваемость по всем группам значительно **повеселась**, большенство учащихся занимаются хорошо...

2. «Имеют оценка по **двем** и трем предметам.

3. «Вишеуказанных учащихся, которые **имеють...** если они не **леведируют.., они будуть** исключены из числа учащихся...

4. «...для **лешения** стипендии...».

Протоколи ці підписує директор технікуму Плешкановський.

Згодні, що безграмотних учнів, які **вперто не** хотять учитись, треба виключати з технікуму...

А безграмотного директора?

Степан **ОЛІЯНИК**

Ілюстрації О. КОЗЮРЕНКА

ГОЛОВА в СИЛОСІ

Щоб більше ні з ким не случилось
Того, про що далі скажу, —
Пишу гумореску про силос.
(На спогад для інших пишу!)

Тепліло... Весна була близько...
То ж корму давай для волів!
І силосну яму Онисько
Розкопувать хлопцям звелів.

Взялися ті хлопці копати.
І раптом — проси не проси! —
Жбурнули об землю лопати,
Прикрили руками носи.

І мчать навперейми із двору,
Немов їм привидівся жах.
Назустріч прямує з контори
Сердитий Онисько Реп'ях.

— Здуріли, чи що!.. Та й чого б це?
А силос?! — питає одне.
— Не можем, — одказують хлопці,—
Не можем, бо дуже він тхне!..

Щоб тут же своє «доказати»
Отим «делікатним носам» —
Хапає Онисько лопату
І силос відкопує сам.

Нагнеться, покривить губами,
Разів кільканадцять копне,
А потім — одскочить від ями,
І знову повітря хапне...

— Покинули б! — мовила Маша.
Що гнала телят до води.
Хотів їй сказать, що «це ж паша!»—
Й махнув лиш рукою: іди!..

З трудом розкриває він силос!
Смикнув... І зірвав очерет!
І тут йому... млосно зробилось!..
Зомлів... та й хитнувсь уперед!

Не встигла телятниця Маша
Злякатись і крикнути: «Ах!» —
Як ляпнув у силосну квашу
Невдаха Онисько Реп'ях!

Пірнув — тільки бризнуло вгору!
А Маша — жива й не жива:
— Рятуйте!!!—кричить серед двору,
Бо в силос упав голова!

Дід Йосип, зачувши тривогу,
Б'є в рейку, громаду ззива:
— Давайте бігом на підмогу,
Бо в силос упав голова!

Стрибає пожежник по сходах,
Біжить бригадир, ланкова,
Летить дітвора по городах, —
Бо в силос упав голова!

Гудуть у дротах телефону
Над полем тривожні слова:
— Давайте підмогу з району,
Бо в силос упав голова!

І кожен, хто в двір не ввірветься,
Той голову витягти б рад,
Та тільки до ями поткнеться, —
Затискує ніс... і назад!

Вже як хто не кравсь, не підлазив -
Хапає задишка, і все!..
Й несе рахівник протигази!
Рятунок Ониську несе!..

А стежками — здалеку, зблизька —
Колгоспники бігли та йшли.
...Тимчасом невдаху Ониська,
Ледь теплого, з ями тягли.

І витяглиі.. (З рук, за плечима
Квашню обтира з нього тесть),
А він лише кліпа очима —
Страшний! Бо зелений же весь!..

(Робив він той силос для «сводки»:
Накидав, «як-небудь» накрив...
Звучали в промовах... відсотки,
А силос, в недогляді, гнив:

Осіла земля на нім низько,
У яму стікала вода...)
...Стоїть ото мокрий Онисько
І кліпає: що за біда?

Віддихавсь... Та нерви єсть нерви!
Він лівою — сперсь на візок,
А правою цапнув... завферми:
— Я ж скільки давав вказівок!!

— Я ж товк, щоб накрили упору!!—
Кричить, аж луна по двору,
— Ходімо, правління, в контору!
Питання я це розберу!!!

Й подався сварити за силос!
А я — як спочатку сказав,
Щоб з вами таке не случилось —
Оцю гумореску писав!

іноземний гумор

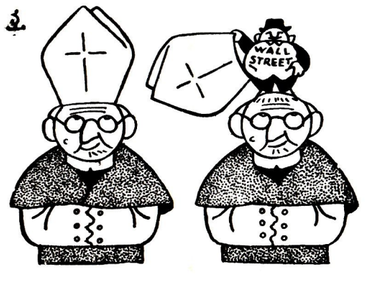

Для чого кардинали носять високі мітри?

(«Рохач» — Братіслава)

САРАГАТ. — Скільки треба мучитись людині, щоб одержати долар!

(«Віа Нуове» — Рим)

— Звідки у вас так багато ревматиків?

— Це не ревматики, а міністри. Вони так давно гнуть спини перед американським дядюшкою, що це вже в них ввійшло у звичку.

(«Творба» — Прага)

Мал. ГРІ-гор'єва

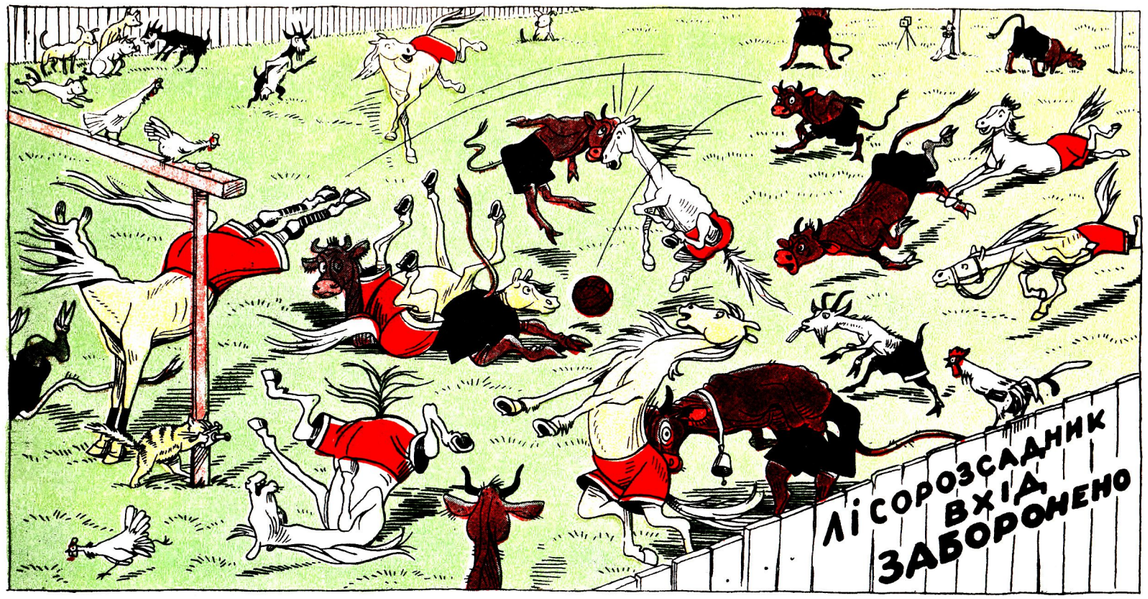

Цюрупинський райвиконком (Херсонщина) передав місцевий стадіон під лісорозсадник. Насправді ж стадіон перетворено на пасовисько для худоби.

СПОРТИВНЕ ЛІТО В ЦЮРУПИНСЬКУ

РЯТУЙТЕ!

ВІН МІГ би вискочити на колгоспне подвір'я і вигукнути на весь голос: — Рятуйте! Грабують!

На його крик, безперечно, збіглися б усі сторожі колгоспу ім. III Інтернаціоналу (Орілхівський район, Запорізька область).

Але він не кричить, і всі 17 колгоспних сторожів теж помовкують. Не їм же, справді, кричати про те, що на сторожів та на інший обслуговуючий персонал правління колгоспу витрачає у чотири рази більше трудоднів, ніж це дозволено постановою уряду.

А жаль, що він — колгоспний трудодень — позбавлений можливості крикнути на весь Орілхівський район:

— Стережіть мене від роздутого штату сторожів!

ПИЛЮКА — В ОЧІ

НА АДРЕСУ Перця прибула посилка. Що це? — здивувалися ми, розкривши пакунок і побачивши якусь пилюку. — Попіл? Сажа? Суперфосфат?..

Ясність вніс лист, що прибув слідом за посилкою.

Перевиконуємо...

«Ми надіслали вам, — пише група працівників Ананьївського маслозаводу (Одещина), — кілька кілограмів породи, пересипаної вугільною пилюгою. Цю суміш ми одержуємо з шахти № 1 «Паризька Комуна» Міністерства м'ясомолочної промисловості по нарядах на кам'яне вугілля.

У топці таке «паливо» горіти відмовляється. Воно просто вивітрюється через трубу. Підраховано (про віщо вже не раз повідомлялося керівникам шахти), що разом з цією вогнетривкою сумішшю в трубу вилітають десятки тисяч державних карбованців.

Але шахта № 1 «Паризька Комуна» продовжує засипати нас пилюгою, а міністерство телеграмами: «план відвантаження вугілля виконано!»

І виходить, що ця пилюга на щось та годиться: хоча б на те, щоб пускати її в очі працівникам міністерства.

НОВИЙ МОТОР

ГРЕЙГІВСЬКИЙ авторемонтний майстерні, в селі Воскресенському, Жовтневого району, Миколаївської області, з 20 травня цього року ремонтується мотор до машини «ЗИС-5», що належить Калініївському колгоспу ім. Леніна. Мотор конче потрібний колгоспові, бо нічим возити зерно нового врожаю.

Директор майстерні т. Димов Т. І. не віддає колгоспові мотора, хоч його вже й одремонтовано.

Димов каже, що для того, щоб мотор працював, треба кілька центнерів ягід., і без них мотора не дає.

Як заправляється мотор ягодами, — може цікавитесь?

Дуже просто: директор Димов роззявляє рота, туди йому насипають ягоди, а після того мотор тільки:

— Рррр! Рррр!

І пішов, тільки дим іде! Це — новий винахід Димова.

От вам і Димов.

іноземний гумор

Голуб миру в уяві англо-американців.

(«Дікобраз» — Прага)

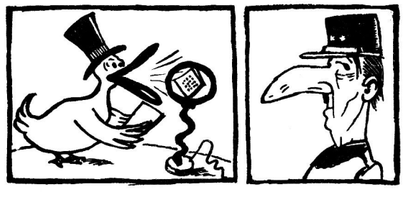

«Голос Америки» «Ніс Америки»

(«Трібуна вольносці» — Варшава)

З новинок американських музеїв: мумії фанфаронів.

(«Шпільки» — Варшава)

Звичка бути мільйонером

ІСТЕР Н. (прізвища не зазначено) — мільйонер. Тут нічого дивного немає.

У містера Н. — дуже багато мільйонів. Але дуже мало здоров'я. І тут теж нічого дивного немає.

Йому напевне відомо, що мільйонери (навіть в Америці) смертні. І тим більше якщо вони не багаті на здоров'я і багаті на літа.

Старик готується до того, щоб залишити Новий світ і помандрувати на той світ. Кому ж, чорт візьми, дістануться його долари? Спадкоємців у нього немає. Зате родичів — хоч греблю гати.

Містер Н. знає, що вся ця зграя племінників і троюрідних сестер жде не діждеться тієї хвилини, коли він, їх шановний, любимий і дорогоцінний родич, віддасть кінці. З яким азартом накинуться вони на його спадщину!

Дзуськи! Він їх усіх обдурить. Він постарається, щоб картонові будиночки їхніх сподівань розлетілися, мов дим.

Містер Н. бере з столу піпетку. Опускає її в скляночку з ліками.

Потім розкриває в кількох місцях адресну книжку. Капає з піпетки.

Зараз вирішиться доля десятка американців. Він, мільйонер, який уже вибуває на той світ, тримає їхнє щастя в своїх тремтячих руках.

На чиє прізвище потрапить крапля, тому містер Н. залишить у спадщину чек на мільйон доларів.

Так починається американський фільм: «Коли б я був мільйонером».

* * *

Минає деякий час, і містер Н. благополучно помирає.

Послухайте, що сталося далі.

Один із чеків містера Н. було вручено якомусь Уелдону.

Це — дрібний банківський клерк. Непомітний маленький чоловічок.

До речі, треба сказати, що майже всі краплі з піпетки містера Н. упали на досить скромні прізвища. Одним словом, мільйони потрапили до рук людей, які не мали звички бути мільйонерами.

Одержавши чек, Уелдон відразу ж змінився. Він випростався, став вищий. Похмуру незначущу фізіономію його осяяла самовдоволена посмішка.

Ось він, свіженький, новоспечений мільйонер, піднімається сходами банку, — того самого банку, де він роками гнув спину за мізерну плату, де йому доводилося мовчки вислуховувати суворі зауваження начальників.

Ось двері з табличками — директор, віце-президент, ще якийсь віце.

І нарешті важкі, солідні двері самого президента банку.

Уелдон зупиняється. Хвилина вагання. Потім він рішуче відчиняє двері, просовує туди голову і...

І показує президентові язика.

Ось усе, що може собі дозволити вчорашній злидень, що став сьогодні мільйонером.

* * *

А от Генрі Піботі вчинить зовсім не так. О-о! Він зуміє по-своєму витратити цей мільйон. Він досхочу упється цим благодатним чеком.

Сьогодні він майже рівня Рокфеллерові або Форду. А ще вчора він був всього-навсього маленьким службовцем в антикварному магазині.

Господь бог не дав Генрі спритності. Він весь час виконував обов'язки слона в посудній крамниці.

Майже кожного дня цей незграбний прикажчик розбивав яку-небудь дорогу антикварну дрібничку. І платив штраф. Більша частина його утримання йшла на штрафи.

Того ранку, коли Генрі став мільйонером, він насамперед купив собі палицю.

З палицею в руці він іде до того антикварного магазину, де так плачевно текла його службова діяльність. Тепер він не боїться штрафів.

Зараз його палиця важко опускається на найкоштовніші речі. Раз — і немає вази. Бац — і немає сервіза. Ще раз бац — і немає ще одного сервіза. Й ось уже весь магазин перетворюється на купу черепків.

Генрі з задоволенням вручає хазяїнові магазина свій чек на мільйон.

* * *

Подружжя Пальмер. Чоловік десь працює, дещо заробляє.

Коротше кажучи, ця сім'я не включена в ті «шістдесят сімейств» американських магнатів капіталу, які правлять всіма банками й монополіями, а за одним заходом і сенатом, і конгресом.

І раптом подружжя одержує мільйон доларів. Є з чого втратити душевну рівновагу.

Подружжя, звичайно, не знає, куди дівати таку силу грошей. Як важко бути недосвідченим мільйонером!..

І чоловік з жінкою всі свої гроші вгатили на купівлю автомобілів. Вони купують дуже багато автомобілів різних марок.

Новоспечені мільйонери їдуть кататись. У передній машині вони самі. А позаду їдуть всі останні машини.

Подружжя бавиться тим, що кожного разу наїжджає на чужий автомобіль. Вони розбивають свій автомобіль і чужий. Потім вони пересідають на одну з своїх цілих машин знову наїжджають на чужу і так далі.

Дуже весело! Що й казати, в Голлівуді вміють робити ось такі, з дозволу сказати, веселі фільми!

* * *

Боб Кларк ціле життя своє любить пожежі. Це в нього ще з дитинства.

Маленький небагатий чоловічок, який ледь кінці з кінцями зводить. Він все своє життя вимушений бігати на чужі пожежі, милуватися чужими пожежами.

Тепер він одержав чек на мільйон. Зараз він може собі дозволити мати свої власні пожежі.

Він купує розкішні будинки і підпалює їх...

А от якась убога бабуся, що пристрасно любить котів.

Живе бабуся в злиднях, в малопривітному притулкові для престарілих жінок. І раптом вона одержує мільйон.

Бабуся на всю свою готівку купує котів.

* * *

Такий зміст цього голлівудівського твору.

А яка його мораль?

О. М. Горький у памфлеті «Один із королів республіки» наводить свою розмову з американським мільйонером.

— Що ви робите з вашими грішми?

— Я роблю ними ще гроші, — відповідає «король республіки».

— Навіщо?

— Щоб зробити ще гроші.

Наприкінці цієї розмови Олексій Максимович питає мільйонера:

— Може, тепер, коли я йду, ви все ж поясните мені, нарешті, — який сенс бути мільйонером?

— Це звичка! — вигукнув він.

— Це звичка?

— Бути мільйонером... це звичка!

На тему про «звичку бути мільйонером» і зроблено фільм, про який тут ідеться.

У них там гроші пишуть. Гроші і співають, і танцюють, і малюють, і знімають картини. Гроші голосують і гроші ухвалюють закони.

Але вміло витрачати ці гроші, на думку панів з Уолл-стріту, можуть лише особливо посвячені. Це «шістдесят сімейств» Америки, шістдесят сімейств, які мають звичку бути мільйонерами. І нічого з суконним рилом лізти у пшеничний ряд, де міститься дом Моргана, контори Рокфеллерів та їм подібних.

Та справа не в мільйонах. І взагалі справа не в доларах. А справа в тому, щоб актори цього фільму, заховавшись за облудними кіномільйонами, сказали: «Бути хазяїнами життя, порядкувати, командувати в Америці можуть лише ті, «хто вміє робити гроші».

Фільм «Коли б я був мільйонером» зроблено на замовлення монополістів з Уолл-стріту.

— Долари (і влада!), — кажуть вони, — повинні бути лише в наших руках. От гляньте — дали мільйони якимсь маленьким, непомітним людям, а вони за ці гроші били посуд, купували котів, влаштовували пожежі... Теж палії! От ми на наші мільйони зуміємо таке запалити, що...

Коротше кажучи, бути мільйонером... це звичка!

Але в простих людей Америки народжуються інші звички. Вони вже давно звикли до думки, що їхні правителі...

Та, ні! Не будемо втручатися до чужих справ — у нас немає такої звички.

Скажемо лише одне: у простих людей Америки росте і міцнішає прекрасна звичка: не зважати на звички своїх багачів.

Г. РИКЛІН.

Переклад з російської.

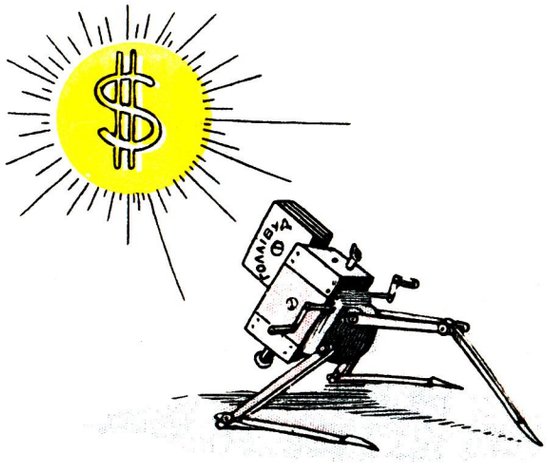

Ілюстрації ГРІ-гор'єва

ШАНОВНИЙ ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Щороку, напередодні весняних польових робіт, Дніпропетровське обласне управління сільського господарства інструктує колгоспи: «Коткування посівів — неодмінна умова одержання високого врожаю кукурудзи, проса, сої та люцерни».

Золоті слова! Устами начальника обласного управління сільського господарства т. Блажка — та посіви б коткувати. Одна тільки біда: коткувати можна лише з допомогою кільчастих чавунних котків. А їх в області немає, не виробляють.

Звичайно, в Дніпропетровську — місті чавуну і сталі — є всі можливості налагодити випуск таких котків. Але для цього треба, щоб про це догадалося обласне управління сільського господарства...

Чи будуть у нас наступного року котки — ще невідомо. Зате, ми глибоко переконані, що наступної весни знову одержимо з обласного управління сільського господарства чергову інструкцію про коткування.

Мабуть, правду кажуть люди, що т. Блажко і його апарат працюють за прислів'ям: «Моє діло півняче — проспівав, а там хоч і не розвидняйся...».

С. РІЗНИЧЕНКО.

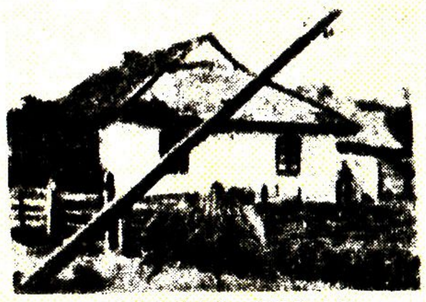

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Глянь на це фото — і перед твоїми очима відкриється вид на електролінію, що веде до Ставницького колгоспу ім. 16-річчя Жовтня.

Довжина цієї лінії всього-навсього 1 кілометр, а ремонтувати її голова колгоспу т. Нетяга збирається вже 3 роки. Доки голова збирався, наше село відключили від електропостачання. Нетяга зрадів навіть — мороки менше...

Тепер у колгоспі світять гасом і ждуть не діждуться того дня, коли «діяльність» голови т. Нетяги буде висвітлена на сторінках Перця.

М. КРАВЧУК.

Меджибізький район,
Кам'янець-Подільська область.

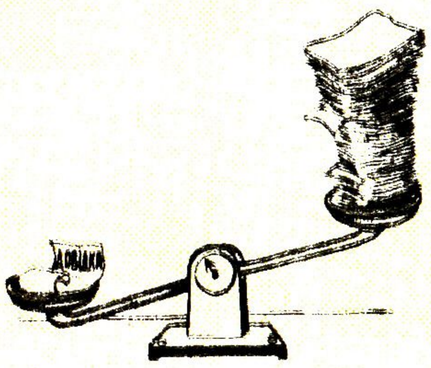

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Може ти знаєш: скільки треба списати паперу, щоб одержати один папірець?

До Вітчизняної війни я працював електриком у ремонтному цеху Одеського трамвайно-тролейбусного управління. В січні цього року я написав до управління заяву, щоб мені вислали довідку про довоєнну роботу і вказали суму зарплати.

Довідку, за підписом нач. управління т. Золотухіна і нач. відділу кадрів т. Станкевича, я одержав. В ній сказано, що я працював у широколійному парку до 4 жовтня 1941 року, але про зарплату нічого не сказано.

Після цього до трамвайно-тролейбусного управління звернувся наш міськвідділ соцзабезу. І знову прийшла довідна, підписана тт. Золотухіним і Станкевичем, але в ній уже написано, що я працював у ремонтному цеху до 4 вересня 1941 року, але про зарплату знову нічого не написано.

Багато ще я посилав листів, а потрібної довідки не одержав і досі. Прошу тебе, шановний Перче, напиши ще ти Золотухіну і Станкевичу. Може хоч після твого листа вони почнуть уважніше ставитись до справ трудящих.

В. КУЗЬМЕНКО.

м. Нікополь.

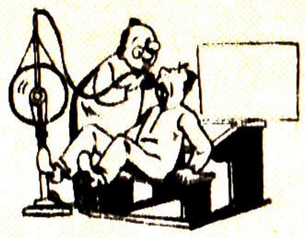

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Завітав якось до Павлишів голова Онуфріївського райвиконкому Федір Васильович Безрідний. Оглянувши школу, він не міг приховати свого задоволення:

— Дуже добре, — похвалив він. — Зробимо все, щоб було ще краще.

І зробив! Вселив до школи... медичну амбулаторію. Відтоді ось уже рік, як по коридорах школи цілими днями прогулюються хворі, що чекають на прийом. А заняття в класах часто переривалися, бо в сусідній кімнаті комусь виривали зуби.

Хто б порадив голові райвиконкому Федору Васильовичу Безрідному скористатися з канікул і підшукати для амбулаторії більш підходяще приміщення?

С. ВОЗНЮК.

Кіровоградська область.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Допоможи робітникам Артемівського ремонтно-монтажного заводу розшукати свій Червоний куток. У свій час директор заводу т. Жердев розмістив його в приміщенні закритої їдальні. Потім їдальню знову відкрили, а Червоний куток перевели до складу готових деталей. Але і там йому не судилося довго бути — через кілька місяців Куток переселили до вулканізаційного залу. Не встигли його розгорнути тут, як знову довелося вибиратись. Червоному кутку виділили 6 квадратних метрів у кімнаті планового відділу.

Кажуть, що і з планового вже виселили — перевели на... заводське подвір'я.

Дорогий Перче! Відведи хоч ти на своїх сторінках невеличкий куток для нашого заводського Червоного кутка. Може тоді наш директор знайде для нього постійне місце.

В. ПОЛОВЕНКО.

Сталінська область.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

П'ять місяців тому колгоспники нашого села Олександрівки вирішили збудувати школу. Методом народної будови ми приступили до розчистки будівельного майданчика і заготівлі будівельних матеріалів.

Тебе, Перче, напевно, цікавить, чи скоро буде готова школа? Можемо точно відповісти: ми її ще й не починали будувати. Немає проекту, який ще п'ять місяців тому було замовлено завідувачеві Снігурівського районного відділу сільського і колгоспного будівництва т. Баранову.

Взявшись споруджувати школу, ми врахували опір будівельних матеріалів. Одного тільки не могли врахувати: опору народній ініціативі з боку таких керівників, як т. Баранов.

ХОЛОДАР,
секретар сільської партійної організації.

Миколаївська область.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Якщо ти зустрінеш голову Крижопільського районного комітету в справах фізкультури і спорту т. Анчевського і спитаєш його, як іде підготовка до обласних спортивних змагань, він відповість одним словом: «Клює!».

Не дивуйся. Відповідь точна. Анчевському найбільше подобається такий вид спорту, як рибальство. От і сидить він з вудками цілими днями в селі Голубечо над колгоспним ставком. А фізкультурна робота в районі теж засіла і ні з місця.

Пора вже сказати цьому рибалці: «Змотуйте, товаришу, свої вудочки, та беріться до діла».

А. ПАТРАТИЙ.

Вінницька область.

З НАШОГО ФОТОАЛЬБОМА

Це не звичайна новобудова, а незвичайна надбудова третього поверху дитячих ясел Ленінського району столиці. Адреса її: Київ, вул. Пушкіна, № 35 (у дворі). Обсяг надбудови: 1 (один!) поверх. Провадить її І будівельне управління «Хрещатикбуду» на чолі з т. Зіньківським. Надбудову почато 2 лютого 1948 р. Закінчено... Ні, як бачите, її ще не закінчено. Чотири строки надбудови т. Зіньківський уже зірвав. На черзі — зрив п'ятого строку.

Про перспективи закінчення надбудови влучно висловився вихованець дитячих ясел Василько:

— От я виросту, — сказав він, — закінчу середню школу, потім будівельний інститут, прийму справи від товариша Зіньківського і рівно через 3 місяці здам роботу на «відмінно».

Нам залишається тільки побажати:
— Рости швидше, Василечку!

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У № 7 журналу було опубліковано фейлетон «Здоровенькі були», в якому ПЕРЕЦЬ привітав директора Ужгородського фанерно-меблевого комбінату.

Міністерство меблевої промисловості і столярських виробів УРСР повідомило редакцію, що воно вжило ряд заходів до оздоровлення фінансового стану і до поліпшення якості продукції комбінату. Заборгованість по зарплаті робітникам ліквідовано.

* * *

У № 9 журналу було вміщено листа гр. О. Мудрак про чиновницьке ставлення до своїх обов'язків дільничного фельдшера Довганя.

Як повідомив завідувач Чемеровецького райвідділу охорони здоров'я (Кам'янець-Подільська обл.) т. Яковчук, факти, наведені в листі, стверділись. На фельдшера Довганя накладено суворе адміністративне стягнення.

* * *

Група колгоспників с. Грузне, Голованівського району, поскаржилася ПЕРЦЮ на голову колгоспу ім. 12 років Жовтня Крижанівського, який систематично порушував Статут артілі.

Представник Ради у справах колгоспів при уряді СРСР по Одеській області повідомив, що факти, наведені в листі, стверділись. Загальні збори колгоспників зняли Крижанівського з посади голови артілі. Матеріали про порушення Крижанівським Статуту артілі передано слідчим органам.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, Я. ГАЛАН, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ.

Вид-во ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 5-30-31, 4-65-56 доб. 53 і 71. Передпл. ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 15 (170) (на украинском языке). Підписано до друку 1./VIII 1949 р. Формат 70Х105 см. 1 друк. арк.

БФ 02237. Друкарня видавництва «Радянська Україна», Київ, Прозорівська, 59. Зам. 2705. Тираж 50.000 прим.

Фотомонтаж Юрія КОЗЮРЕНКА

КУБІНСЬКА МАВПА

Плазуючи перед своїми хазяями — американськими реакціонерами, президент Куби Сокарас виступає в пресі і по радіо з брудними наклепами проти Радянського Союзу.

Обернувся у мартишку
Горезвісний президент.
Ось сидить він у затишку —
Уоллстрітівський агент.

В мікрофончик наклеп чеше,
На догоду хазяям,
Бо чим більше він набреше —
Більше платить дядя Сам.

Цідить піну через зуби
Проти миру, проти нас
Президент-мартишка з Куби,
Пустобреха Сокаррас.

З шкіри лізе, щоб хоч трішки
Чимось дядю нагадать.
Та відомо ж — у мартишки
Роль одна... копіювать!